

ผลแห่งกรรม

เกสร วงษ์หาจักร์

R19001

๑๐ ปีที่เบอร์ลิน หลวงพ่อแม่เมตตาช่วยเหมือนเงาติดตามตัว ลูกขอกราบแทบ
เท้าขอพระเดชพระคุณหลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม (พระธรรมสิงหนุราจารย์) ที่ได้ให้ความ
เมตตาสงสารช่วยลูกผู้มีความทุกข์ให้พ้นจากทุกข์ กับญาติธรรมทั้งหลาย ได้มีโอกาส
ปฏิบัติพระกรรมฐานและฟังหลวงพ่otechn หลวงพ่อท่านเมตตากรุณาห่วงทุก ๆ คน
ที่มากราบนมัสการ หลวงพ่otechnว่าทำด้วยความศรัทธา ทำด้วยความเคารพ ด้วย
กาย วาจา ใจ จะพ้นทุกข์ได้ ลูกขอน้อมรับคำสั่งสอนของหลวงพ่อเป็นที่พึ่ง เป็นพลว
ปัจจัยเป็นนิสัย ตามสั่งให้เกิดปัญญาญาณทั้งชาติแล้วชาติหน้า

ข้าพเจ้าอยู่เบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี เวลากลับมาเมืองไทยก็จะมากราบหลวง
พ่อ และปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ ปี และรู้ด้วยว่าหลวงพ่otechnคุ้มครองเหมือนเงา
ติดตามตัว จะคิดอะไรทำอะไร ดีหรือชั่ว ข้าพเจ้าจะระวังตัวอยู่เสมอ ไม่ประมาท มอง
คนอื่นว่าดีกว่า ไม่อิจฉา ไม่โกรธ ไม่เกลียด หลวงพ่otechnว่า “เราพิจารณาตัวเอง
เถอะ ประเสริฐแท้ และเห็นคนอื่นทำความดีได้ดีให้ยกมือสาธุ” ข้าพเจ้าเป็นลูกศิษย์
ขอปฏิบัติพระกรรมฐาน สวดมนต์อิติปิโส และพาหุงมหากาเป็นประจำ

ข้าพเจ้าอายุ ๔๓ ปี เกิดที่จังหวัดยโสธร พ่อแม่มีลูกทั้งหมด ๖ คน ชาย ๔ คน
หญิง ๒ คน ข้าพเจ้าเป็นคนที่ ๔ และเป็นผู้หญิงคนโต พ่อแม่มีอาชีพค้าขาย พ่อกับแม่
จะให้ลูกชายเรียนหนังสือสูง ๆ ลูกผู้หญิงจะให้เรียนแค่ ป.๔ แล้วออกมาช่วยพ่อแม่ค้า

ชาย อาชีพคือขายเนื้อวัว และเนื้อหมูในตลาดสดจังหวัดยโสธร แม่จะรับเนื้อวัวสดมาจากแขกปาทานที่เป็นเถ้าแก่อีกทอดหนึ่ง ในใจของข้าพเจ้าไม่ชอบเพราะเป็นอาชีพที่ต้องฆ่าสัตว์ ตอนเป็นเด็กนิสัยชอบทำบุญใส่บาตร ตอนนั้นไม่รู้ความหมายของศีล ๕ ศีล ๘ คืออะไร แต่ชอบทำบุญ ถ้าวันพระข้าพเจ้าจะออกจากบ้านมาขายของที่ตลาดสด ประมาณตี ๔ เข้ามืด ข้าพเจ้าเอาเนื้อวัวมาวางเรียงไว้ที่เขียงตลาดก่อนแม่แล้วประมาณ ๒ โมงเช้า ข้าพเจ้าจะหนีแม่ไปทำบุญที่วัดจนกว่าพระฉันเพลเสร็จ ข้าพเจ้ารอล้างถ้วยล้างจานเสร็จก็ประมาณบ่ายโมงแล้วกลับมาที่ตลาด เนื้อวัวที่วางไว้ที่เขียงก็เน่าเขียว แมลงวันตอม แม่ขาดทุนทุกครั้ง ถ้าวันพระ วันไหนโรงหนังหน้าตลาดสดมีโปรแกรมฉายภาพยนตร์อินเดีย ข้าพเจ้าจะแอบหนีแม่ไปดูหนังรอบบ่ายทุกครั้ง กลับมาจากดูหนัง เขียงเนื้อวัวที่ตลาดสดก็เน่าเหมือนเดิม แม่ก็จะดูว่าเป็นธรรมดา แต่ข้าพเจ้าก็เฉย เพราะยังเป็นเด็กอายุ ๑๒ ปี เพราะปกติวันพระจะไม่มีการฆ่าสัตว์ ที่ตลาดสดจะงด ๑ วัน เนื้อที่ขายจะเป็นของวันโกน

ช่วงต่อมาครอบครัวเจอกรรม สุขุม พ่อกับแม่ค้าขายขาดทุน เป็นหนี้เถ้าแก่บ้าง เป็นหนี้ธนาคารด้วย ธนาคารก็จะยึดบ้าน เงินก็หมุนไม่ทัน แม่เป็นคนใจดี ใครมาก็ช่วยเหลือ เอาเนื้อวัวที่ขายไปก่อนจ่ายทีหลัง และลูกผู้ชายก็สร้างปัญหาเกเร เล่นการพนัน ให้พ่อกับแม่ทุกข์ใจ ข้าพเจ้าเป็นเด็ก คนมาขอเงินทองหนี้กับแม่ที่ไรก็สงสาร แต่ช่วยอะไรแม่ไม่ได้ แม่เริ่มยืมเงินดอกเบี้ยยร้อยละ ๒๐ บาท

ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่ค่อยจะฉลาด และชอบมองคนในแง่ดีก่อน พอหมุนเงินไม่ทันก็ให้ข้าพเจ้าไปหาซื้อวัวหรือควายเป็นตัวตามหมู่บ้าน และก็ให้คนที่รับจ้างฆ่าวัวควาย ตัวละ ๑๐๐ บาทมาฆ่าให้ โดยที่ข้าพเจ้าไม่ได้เจตนาคิดเป็นอาชีพ เป็นอาหาร และได้ช่วยเหลือแม่ ทำงานตามหน้าที่ของลูก ข้าพเจ้า จำได้ว่าสั่งเขาฆ่าทั้งหมด

ประมาณ ๓ ตัว ในจำนวนนั้นมีควายดำ เปรี้ยวจะฆ่าตัวหนึ่งร้องแปลก ๆ ตอนนั้น ประมาณตีสองของวันโกน ข้าพเจ้ายืนห่างประมาณ ๑๐๐ เมตร จึงเดินไปดูเห็นควายดำที่ผูกไว้หน้าตาไหลร้องไห้ ข้าพเจ้ารู้สึกแปลกใจแต่ไม่คิดอะไร พอหลังจากฆ่าควายดำเสร็จถึงได้รู้ว่าควายดำมีท้อง หรือเรียกตามบ้านนอกว่า น้องควายอ่อน นั่นคืออดีตที่ผ่านมาของข้าพเจ้า ได้กระทำการโดยไม่มีเจตนา คิดว่าเป็นอาชีพและไม่คิดว่าผลของอกุศลกรรมจะส่งวิบากกรรมให้เห็นในชาตินี้ และหลังจากนั้นครอบครัวของข้าพเจ้าก็ลำบาก

ข้าพเจ้าหนีออกจากบ้าน ตอนนั้นข้าพเจ้ามีอายุ ๑๕ ปี ไปอยู่จังหวัดภูเก็ตกับเพื่อน ทำงานส่งเงินให้แม่ พอข้าพเจ้าอายุ ๑๙ ปี ก็มีชีวิตคู่ครอง อาภัพ ไม่สมหวัง เพราะทุกข์มากกว่าความสุข ตอนนั้นดิ้นรนต่อสู้ชีวิตทำงานเพื่อพ่อแม่และครอบครัวที่ต้องพึ่งข้าพเจ้า พอมีเงินก็ไปรับพ่อกับแม่และพี่ ๆ หลาน ๆ มาอยู่ภูเก็ต เริ่มต้นค้าขายก็หนีไม่พ้นฆ่าชีวิตสัตว์อีก คือขายปลาสดในจังหวัดภูเก็ต ส่งร้านอาหารแต่ต้องหันกลับเป็นขึ้น ที่แรกจะไม่ทำแม่ก็บอกว่าเป็นอาชีพและเป็นอาหาร เพราะว่าบ้านต้องเช่าแผงตลาดก็เช่า ข้าวก็ซื้อ และหลาน ๆ ทุกคนก็ยังเด็ก เพราะว่าพี่ชายแต่ละคนไม่มีความรับผิดชอบ เอาลูกมาให้พ่อกับแม่เลี้ยงให้ ข้าพเจ้าทำอาชีพขายปลาดุก เริ่มตั้งแต่ฆ่าด้วยเกลือใส่ปลาดุก ๑๐ กิโลก่อน พอจากนั้นก็เพิ่มเป็น ๒๐ กิโล ปลาดุกก็ขึ้นเพราะแสบร้อนเกลือที่ข้าพเจ้าเทใส่ให้ตาย เพื่อเอามาหันขายและส่งร้านอาหาร มีวันหนึ่งข้าพเจ้านึกอย่างไรไม่รู้ ช้อนน้ำแข็งก้อนมาปนกับน้ำแล้วเอาปลาดุกเทใส่ ไม่นานปลาดุกก็ขึ้นช็อคตาย ข้าพเจ้าเอามาหันเป็นขึ้น เนื้อปลาดุกจะสดกว่าใส่เกลือ และก็ฆ่าวันหนึ่งเป็น ๑๐๐ กิโลบ้าง ๓๐๐ กิโลบ้าง บางวันข้าพเจ้าฆ่าปลาไม่รู้เท่าไร ยิ่งเพิ่มกรรมคือการกระทำของข้าพเจ้า ตอนเช้าจะมีพระมาบิณฑบาตหน้าตลาดสด

ทุกวัน ข้าพเจ้าก็จะตักบาตร อุทิศส่วนกุศลให้ทุกชีวิตของสัตว์ที่ข้าพเจ้าฆ่าในส่วนลึก ในใจไม่อยากจะฆ่า และคิดทุกวันนี้ว่าจะไม่ขายของมีชีวิตอีก และแล้วโชคก็เข้าข้าง ข้าพเจ้าได้มีเงินก้อนหนึ่งเปิดร้านอาหารตามสั่ง และข้าพเจ้าก็หยุดอาชีพฆ่าปลาตุ๋นที่ทำมา ๕ ปี และมาเปิดทำร้านอาหารตามสั่งอยู่ ๓ ปี

มรสุมชีวิตผ่านมามากครั้งหนึ่ง ต้องหนีไปอยู่ต่างประเทศคือประเทศเยอรมนี ปี พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนกุมภาพันธ์ และได้อาศัยอยู่กับหลานสาวซึ่งมีครอบครัวอยู่ก่อนแล้ว และเริ่มต้นทำงานเป็นแม่ครัว หรือที่เขารู้จักว่า **Koch** ตามร้านอาหารไทยในเบอร์ลิน อยู่ได้ประมาณ ๕ เดือน ข้าพเจ้าไม่สบาย ไปหาหมอตรวจพบว่า ข้าพเจ้าเริ่มเป็นโรคหัวใจ ข้าพเจ้าบอกหมอว่า ข้าพเจ้าไม่เคยเป็นโรคหัวใจ หมอก็เอาเครื่องวัดหัวใจมาติดกับตัวข้าพเจ้าไว้ตลอด ๒๔ ชั่วโมง พร้อมกับเช็คคลื่นร้าวซาวด์ดูด้วย หมอบอกว่าหัวใจของข้าพเจ้าเล็ก ทำงานเต้นช้าบ้างและเร็วบ้าง เวลาข้าพเจ้านอนก็จะบีบให้เหนื่อยหายใจลำบาก และมีอาการตกใจ หมอถามประวัติว่าคนในครอบครัวมีใครเป็นบ้าง ข้าพเจ้านึกได้ว่าคุณยายนอนหลับหัวใจล้มเหลวตาย ญาติพี่น้องทางแม่เป็นโรคหัวใจโตตาย เกี่ยวกับโรคหัวใจทั้งนั้น หมอสรุปได้ว่า ข้าพเจ้าพักผ่อนไม่เพียงพอ และเป็นเพราะเกี่ยวกับพันธุกรรมด้วย แต่ก่อนอยู่เมืองไทยข้าพเจ้าก็แข็งแรงดี พอข้าพเจ้าป่วยก็หาที่พึ่งทางใจ โชคดีที่มีวัดไทยใน **Berlin** ได้ไปทำบุญสวดมนต์เย็น และในวันหนึ่งข้าพเจ้าได้ยืมวิดีโอของหลวงปู่จรัญจากคุณพี่สว่างมาดู เป็นเทปประวัติชีวิตของหลวงปู่ ก่อนจะจบม้วน หลวงปู่เทศน์ธรรม ข้าพเจ้าฟังหลวงปู่พร้อมกับร้องไห้ไปด้วย เกิดปีติในใจ มีความรู้สึกที่หลวงปู่มีเมตตาและห่วงใย ในใจรักหลวงปู่เหมือนหลวงปู่เป็นพ่อเป็นแม่ ครูบาอาจารย์ตามมาบอกให้มาหาหลวงปู่ ขอบารมีท่านช่วย อยู่เมืองไทยไม่เคยได้ยินชื่อเสียงของหลวงปู่เลย ข้าพเจ้าเชื่อในผล

บุญที่ข้าพเจ้าทำได้ช่วยคุ้มครองอยู่ตลอด และบุญกุศลก็ช่วยข้าพเจ้าได้มาพบเจอ หลวงพ่อ พระสุปฏิปันโน ข้าพเจ้าจุดที่อยู่วัดอัมพวันเอาไว้ เมื่อกลับมาเมืองไทย ประมาณปลายปี ๒๕๓๘ ข้าพเจ้านั่งรถทัวร์ไปวัดอัมพวัน พอถึงวัดอัมพวัน ข้าพเจ้าก็ รอกกราบนมัสการหลวงพ่อ มีคนเยอะมาก เวลาประมาณบ่าย ๒ โมง หลวงพ่อก็ลงมา ให้ญาติโยมกราบไหว้และถามปัญหา ตอนนั้นข้าพเจ้าไม่สบาย ไม่ได้ถามอะไร นั่งฟัง หลวงพ่อเทศน์ให้ธรรมะ เสียงหลวงพ่อชัดเจนมาก เป็นครั้งแรกที่มากราบหลวงพ่อ ไม่ได้อยู่วัดปฏิบัติกรรมฐาน

ปี พ.ศ. ๒๕๓๙ ข้าพเจ้าไปไหว้หลวงพ่ออีก และได้กราบหลวงพ่อ ขออนุญาต ถ่ายรูป เพื่อเตือนใจให้ได้ทำความดี หลวงพ่อก็เมตตา ข้าพเจ้าก็กลับเบอร์ลิน ทำงาน ที่ไหนก็ได้แค่ ๓ เดือน หยุด ๒ เดือน เนื่องจากร่างกายที่ไม่แข็งแรงของข้าพเจ้า เพราะ โรคหัวใจบีบเต้นไม่ปกติ มีอาการเหนื่อยและหอบ พอเข้าช่วยฤดูหนาว ข้าพเจ้าจะ หนาวเข้ากระดูก ต้องดื่มไวน์แดงวันละ ๒ ขวด เหมือนดื่มน้ำ เพราะว่าหมอแนะนำ แต่ต้องเป็นโรทไวน์แดง ข้าพเจ้าใส่เสื้อผ้าห่อเหมือนกับมัมมี่ ตอน ๓ ทุ่ม ข้าพเจ้านอน ทรมานมาก มีแต่ความเย็นเข้ากระดูก พอจะเคลิ้มหลับ ตี ๒ รู้สึกตัวก็คืนตามตัว เหมือนเป็นลมพิษ ยิ่งเกา ยิ่งเป็นผื่นแดงแสบร้อนทั้งคืน เหมือนกับข้าพเจ้าเอา น้ำแข็งเทใส่ปลาดุกให้ช็อคตาย เมื่อตอนขายปลาดุกอยู่ภูเก็ต ข้าพเจ้าชอบทานปูม้า ปูทะเล เวลาทำกับข้าว จะเอาปูสด ๆ ที่ยังไม่ตายใส่หม้อหนึ่งต้ม ปูก็ตื่นในหม้อจนตาย ข้าพเจ้าไม่เคยนึกถึงเลย พอมาไม่สบายคิดขึ้นมาได้ ไม่สบายอยู่เป็นเดือน พอหายดี ขึ้นมาเอาอีกแล้ว เหงือกฟันของข้าพเจ้าเกิดอักเสบขึ้นมา ปวดอย่างแรง ไปหาหมอฟัน ที่เบอร์ลิน หมอก็ทำการผ่าตัดเหงือกของข้าพเจ้าทั้งที่ยาชายังไม่ออกฤทธิ์ เลือด กระเด็นเต็มหน้าข้าพเจ้า ผ่าตัดแบบหยาบ ๆ เหมือนกับหมอแกลิ่งข้าพเจ้า ตัดเอา

กระตุกรากฟันจากเหงือกออกด้วย ที่รู้เพราะว่ากลับมาเมืองไทย ต้องผ่าตัดเหงือกอีก เป็นครั้งที่ ๒ หมอที่เมืองไทยบอกว่าจริง ๆ แล้วไม่น่าจะผ่าตัดเอากระตุกรากฟันออกเลย ข้าพเจ้านึกขึ้นได้ว่ากรรมตอนที่ข้าพเจ้าฆ่าปลาตุกคงส่งผล ข้าพเจ้าต้องดึงเหงือกปลาตุกก่อนหันเป็นขึ้นทุกวัน และตอนนั้นยังนึกในใจอยู่ ข้าพเจ้าอาจจะต้องถูกผ่าเหงือกบ้างก็ได้ แล้วที่ข้าพเจ้านึกไว้สม้ยขายปลาตุกก็เป็นจริง

พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้าพเจ้าไปกราบหลวงพ่อกุศลและถามท่าน เพราะตอนนั้นข้าพเจ้าไม่มีความมั่นใจในตัวที่จะทำความดี เพราะกรรมของข้าพเจ้าเยอะมากถึงไม่มีความสุข ข้าพเจ้าถามหลวงพ่อกุศลว่า ทำดีได้ดียังไงไหมคะ หลวงพ่อตอบข้าพเจ้า ทำดีได้ดีชิลูก ข้าพเจ้าก็มีกำลังใจต่อสู้ และเป็นครั้งแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาปฏิบัติกรรมฐาน ๕ วัน ข้าพเจ้ารู้สึกปวดหัว ปวดขามาก คิดอะไรไม่ออก กำหนดไม่ได้ เพราะมีแต่เวทนาสังขารรวมไปถึงหัวใจ เหงือกก็ไหลแสบร้อนไปถึงใต้วงแขนข้างซ้าย และท้อต่อการปฏิบัติ ข้าพเจ้าก็ทน นึกถึงคำพูดของหลวงพ่อกุศลที่เทศน์ก่อนจะปฏิบัติว่า เข้าถ้ำแล้วอย่าออก ทนให้ถึงที่สุด ออกมาแล้วจะเป็นเหมือนชาละวันเวลาที่ไกรทองมาทำดีทำต่ออยกลายเป็นจระเข้ทันที และเวลาฟังหลวงพ่อกุศลธรรมะ ข้าพเจ้าจะอธิษฐานจิตอยู่เสมอว่า ขอให้ข้าพเจ้าจำธรรมคำสอนของหลวงพ่อกุศลไว้ในสมองให้ได้ เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นคนมีปัญญาน้อย เวลาข้าพเจ้ามีปัญหา ก็จะเอาสติคิดถึงคำหลวงพ่อกุศลมาแก้ปัญหา และนึกถึงบารมีหลวงพ่อกุศลช่วยให้ลูกมีสติปัญญาแก้ไขปัญหา

ข้าพเจ้าอดทนอยู่ครบ ๕ วัน แต่จับอะไรก็ไม่ได้ มีแต่ฟังชาน

หลังจากได้ปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกแล้ว ข้าพเจ้าก็กลับเบอร์ลิน ปกติจะอยู่กับหลานสาวและดูแลลูกชายของหลานสาว ได้อาศัยบ้านหลานสาวเป็นที่พักฟังเวลาอยู่เบอร์ลิน และคิดว่าจะทำงานเก็บเงินอย่างเดียว พอได้เงินสักก้อนก็จะกลับมาอยู่

เมืองไทยบ้านเกิดเมืองนอน เพราะเมื่อชีวิตคู่ที่ไม่สมหวัง ข้าพเจ้าได้เห็นคนไทยที่ เบอร์ลินมีปัญหาครอบครัวมาก เพราะนิสัยประเพณีต่างกัน ขาดความอดทนซึ่งกัน และกัน โดยเฉพาะภาษาที่สื่อสารกันลำบากมากทีเดียว แต่ข้าพเจ้าก็หนีไม่พ้นที่ จะต้องใช้ชีวิตคู่อีกครั้ง และครั้งนี้เป็นคนเยอรมัน ซึ่งเป็นความจริงตามคำที่ว่า “เวียน วายตายเกิด ไม่รู้ก็ภพก็ชาติ วิญญาณจะนำไปเกิด ไกลแสนไกลก็ต้องมาเจอกัน ชดใช้ หนี้กรรมที่ได้เคยทำร่วมกันไว้ เว้นแต่อาจจะต่างกันที่ร่างกายหรือสัญชาติ จะเกิดเป็น ชาติไหนเท่านั้นเอง” และข้าพเจ้าก็ได้มาอยู่กับแฟนที่บ้านของแฟน โดยอยู่ด้วยกัน เสมือนเป็นเพื่อน แฟนของข้าพเจ้ามีอาชีพส่วนตัว คือ รับจ้างทาสีบ้านกับรับงาน ขนส่ง พ่อแฟนอายุ ๘๖ ปี ป่วยเป็นอัมพาตเดินเหินไม่ได้ แฟนจึงย้ายมาอยู่กับพ่อเพื่อ ดูแลพ่อ

ปกติชาวต่างประเทศที่ไม่ใช่ชาวเอเชีย จะพาพ่อแม่ที่เริ่มอายุมากขึ้นที่ไม่สบาย ไปอยู่โรงพยาบาลคนชรา เวลาป่วยก็จะพากันไปเยี่ยมอาทิตย์ละ ๑ ครั้ง แต่แฟนของ ข้าพเจ้าไม่ยอมทำเช่นนั้น ซึ่งแฟนบอกว่า “พ่อของผม ผมจะดูแลเอง ผมรักพ่อมาก” และแฟนจะเป็นคนที่อยู่ปรนนิบัติพ่อที่บ้านทุกวัน อุ้มพ่ออาบน้ำ เช็ดตัว ทำอาหารให้ ทานทุกอย่าง ดูแลพ่อเอง โดยแฟนของข้าพเจ้าได้เอาใจใส่ดูแลคุณพ่ออย่างนี้ทุกวัน มาเป็นเวลา ๕ ปี และพ่อของแฟนก็ได้เสียชีวิตลง ในเวลาที่พ่อของแฟนยังมีชีวิตอยู่ นั้น ข้าพเจ้าไม่ได้ทำงานนอกบ้าน ทำหน้าที่เป็นแม่บ้านอย่างเดียว ทุกวันอาทิตย์ ข้าพเจ้าจะไปทำบุญที่วัดไทยในกรุงเบอร์ลินเป็นประจำ ต่อมาเริ่มมีปัญหาเกี่ยวกับแฟน โดยไม่มีสาเหตุ อยู่ด้วยกันประมาณ ๖ เดือน แฟนก็ขนเสื้อผ้าของข้าพเจ้าไปไว้ที่บ้าน หลานสาว และข้าพเจ้าก็กลับไปอยู่กับหลานได้ ๑ เดือน แฟนก็ไปรับข้าพเจ้ากลับมา อยู่ด้วยกันอีกเหมือนเดิม ต่อมาแฟนเริ่มมีผู้หญิงมาติดพันและกลับบ้านดึก ๆ เป็น

ประจำ เวลาข้าพเจ้าถามเขา เขาจะโมโห แต่ข้าพเจ้าก็ไม่ได้โต้ตอบอะไร ผิดหรือถูก ข้าพเจ้าจะต้องนั่งอย่างเดียว มีครั้งหนึ่งแฟนไม่ยอมกลับบ้าน ข้าพเจ้าก็ได้สวดมนต์ ปฏิบัติกรรมฐานอยู่ที่บ้านคนเดียว และเปิดเทปธรรมะของหลวงปู่ฝั้นอยู่บ่อย ๆ และวันนั้นเหมือนหลวงปู่ท่านรู้ เพราะเทปก็มีหลายสิบม้วนข้าพเจ้าไม่หยิบ ไปหยิบเอา ม้วนที่หลวงปู่ได้เทศน์ไว้ซึ่งตรงกับปัญหาที่ข้าพเจ้าเป็นอยู่พอดี หลวงปู่ท่านได้เทศน์ว่า “คนชั่วออกนอกบ้านไม่ต้องตาม สวดมนต์อยู่บ้านแผ่เมตตาให้เขามีความสุข และสติบอกว่ากรรมเราทำไว้จะต้องรับ”

พ.ศ. ๒๕๔๑ – ๒๕๔๒ ข้าพเจ้ามาเมืองไทย ก็ไปกราบหลวงปู่ และปฏิบัติกรรมฐานทุก ๆ ครั้งที่มาเมืองไทย หลวงปู่จะพูดอยู่เสมอว่า “ไปให้ลา มาให้ไหว้” ก่อนข้าพเจ้าอยู่กับแฟนก็ได้ผ่านอุปสรรคมาหลายอย่าง เป็นเพราะบารมีหลวงปู่ช่วยชี้แนะให้ข้าพเจ้ามีความอดทนต่อผู้เป็นสมบัติของคนดี พอปี พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้าพเจ้ากับแฟนมีปัญหา แฟนบอกจะเลิก โดยได้ขณสัมภาระของข้าพเจ้าไปส่งให้ข้าพเจ้าที่วัดไทยในเบอร์ลิน เพราะแฟนเห็นข้าพเจ้าชอบทำบุญ เดือดร้อนถึงพระสงฆ์ที่อยู่ที่วัด ต้องออกมาช่วยขณสัมภาระของข้าพเจ้าไปเก็บรักษาให้ โดยมีคุณแม่ชิ่งเยาว์ คุณพี่เรณู เป็นผู้แบกหามไปไว้ในห้องเก็บรักษาของ ซึ่งข้าพเจ้าขอกราบขอบพระคุณอย่างสูง ชาวของข้าพเจ้าดังไปทั่วเบอร์ลิน คนไทยเห็นหน้าข้าพเจ้าก็ถามข้าพเจ้าว่าทำบุญยังงี้ถึงให้แฟนขนของไปไว้ที่วัด วิบากกรรมของข้าพเจ้าเอง และนี่ก็อยู่ในใจว่าขอขอบพระคุณแฟนที่ทำให้ข้าพเจ้ามีความมานะอดทน ข้าพเจ้าไม่โกรธแฟน และมีแต่ความเมตตาสงสาร มารไม่มี บารมีไม่เกิด หลวงปู่เทศน์ เพราะทำความดีต้องผ่านปัญหาอุปสรรค เอาความทุกข์กายทุกข์ใจและแบกรับสุด ๆ แล้วถึงจะเจอความสุขได้ ข้าพเจ้าไม่ได้ตอบกับใคร เจียบนิ่ง ข้าพเจ้าได้ฝากเก็บสิ่งของทั้งหมดไว้ที่

วัด และคิดว่า คราวนี้ต้องเลิกแน่ ๆ ข้าพเจ้าไม่มีลูกกับแฟนเป็นที่ยึดเหนี่ยวให้เป็น
ภาระ ข้าพเจ้าบินกลับเมืองไทยไปวัดอัมพวัน หาหลวงพ่อบ้านเป็นที่พึ่งสุดท้ายของ
ข้าพเจ้า ก่อนปฏิบัติกรรมฐาน หลวงพ่อท่านลงมาเทศน์ธรรมะให้ฟังก่อน ข้าพเจ้าไป
กราบนมัสการ หลวงพ่อเทศน์ธรรมะเรื่องของครอบครัว สามิ-ภรรยาที่มีปัญหา ให้
กราบเท้าขอขมาลาโทษ อย่าคิดว่าเราถูกเสมอ บางครั้งตัวเราก็คือผิด ต้องให้อภัยซึ่งกัน
และกัน และให้อุดหนุน ข้าพเจ้าอยู่ปฏิบัติกรรมฐานได้ ๙ วัน ตอนเช้าก่อนกลับ ก็ไป
กราบอธิษฐานจิตที่รูปปั้นหลวงพ่อบ้าน หลวงพ่อจะไปกราบหลวงพ่อกุฎิ และมีคำถามที่จะ
ขอถามหลวงพ่อบ้าน ในเวลา ๑๐ โมง หลวงพ่อบ้านลงมา ท่านก็มองหน้าข้าพเจ้า หลวง
พ่อบ้านก็ให้พรเป็นสิริมงคลแก่ญาติโยมที่มาถวายสังฆทานและทำบุญ เสร็จแล้วก็ให้
ทุก ๆ คนไปทานข้าว ข้าพเจ้าถามหลวงพ่อบ้านว่า ลูกอยู่เบอร์ลิน มีปัญหาหนักเหลือเกิน
จะแก้ปัญหาได้อย่างไร หลวงพ่อบ้านพูดว่าให้ข้าพเจ้าสวดมนต์บทพาหุงมหากา ถึงเวลา
แล้วบารมีก็เกิดเอง พอข้าพเจ้าได้ยินหลวงพ่อบ้านพูดบอก ในใจมีความปีติดีใจอย่างน่า
อัศจรรย์ เหมือนกับความทุกข์หลุดออก มีกำลังใจเข้ามาแทน เพราะข้าพเจ้าไม่เคย
สวดพาหุงกับอธิษฐานเลย สวดแต่พระคาถาชินบัญชร

ข้าพเจ้ายังอยู่เมืองไทยต่ออีก ๕ เดือน วางก็ไปเข้าปฏิบัติกรรมฐานเดือนละครั้ง
มีอยู่ครั้งหนึ่ง หลังจากเลิกปฏิบัติกรรมฐานบวกับหลวงพ่อบ้านแม่เมตตาช่วย เวลาเที่ยง
คืนแฟนโทรศัพท์มาจากเยอรมนี ขณะนั้นที่เยอรมนีเป็นเวลา ๖ โมงเย็น ข้าพเจ้านึกถึง
หลวงพ่อบ้านในใจเพื่อขออนุญาตไปรับโทรศัพท์ เพราะว่าจะทำอะไรอยู่ในวัด หลวงพ่อบ้าน
ท่านจะรู้หมด แฟนโทรศัพท์มาบอกว่าได้ฝากเงินให้กลับเบอร์ลินแล้ว สตินึกได้
ข้าพเจ้าคิดถึงพ่อกับแม่ของข้าพเจ้า ตอนเป็นเด็ก พ่อกับแม่ทะเลาะกันที่ไร แม่จะขน
สัมภาระไปอยู่กับน้องสาวแม่บ่อยครั้ง เวลามีปัญหาพ่อเป็นเดือน พ่อก็จะเอา

ดอกไม้ไปขอโทษแม่ แม่ถึงจะได้กลับบ้าน ข้าพเจ้าเป็นเด็ก เห็นตอนนั้นก็คิดว่า ถ้ามีชีวิตคู่แบบพ่อกับแม่ ทะเลาะเบาะแว้งกันก็จะไม่เอาชีวิตคู่แบบนี้ เพราะไม่ชอบ หลวงพ่อท่านเทศน์ไว้ว่า “ยิ่งเกลียดยิ่งเจอ ยิ่งไม่ชอบก็ยิ่งได้ในสิ่งที่ไม่ชอบนั้น” แต่ชีวิตคู่ข้าพเจ้าก็ต่างจากชีวิตคู่ของพ่อกับแม่อยู่บ้าง เพราะพ่อชอบทานเหล้า แต่แฟนของข้าพเจ้าบุหรี่ยี่ไม่สูบบุหรี่ไม่ทาน และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็กลับมาเบอร์ลินอยู่กับแฟนเหมือนเดิม และไปรับเอาสัมภาระที่แฟนขนไปไว้ที่วัดไทยในเบอร์ลินกลับ โดยที่ข้าพเจ้าได้พาแฟนไปกราบไหว้หลวงพ่อบุญรอด และแฟนพูดตามข้าพเจ้าเป็นภาษาไทยว่า “ขอให้หลวงพ่อบุญรอดอโหสิกรรม ขออโหสิกรรมต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วย” แฟนก็พูดเป็นภาษาไทยว่า “อโหสิกรรม” ๓ ครั้ง โชคดีที่มีพระไทยที่วัดในเบอร์ลินเข้าใจในปัญหาของครอบครัว ท่านได้เมตตาดูแลสัมภาระของข้าพเจ้าที่ได้ฝากไว้ตั้งหลายเดือน และข้าพเจ้าก็ทำตามคำสอนของหลวงพ่อบุญรอด คือกลับไปก็กราบทำสมาธิทุกครั้ง เพื่อทำความดีจะได้ไม่มีอุปสรรค เวลาไปทำบุญบวชนกขัมมะปฏิบัติธรรมที่วัดไทยในเบอร์ลิน ในวันสำคัญของพระพุทธศาสนา และเริ่มต้นสวดพาหุง อิติปิโส ชีวิตก็ดีขึ้น

พ.ศ. ๒๕๔๔ ข้าพเจ้าเกิดเป็นโรคภูมิแพ้ฝุ่นละออง ทำให้ระคายเคืองตา หูก็อักเสบ มีน้ำหนวก เป็นอยู่ ๓ เดือน ไปหาหมอหูตравจอีกที่เบอร์ลินก็ไม่หาย พอดีในช่วงฤดูหนาว ข้าพเจ้ากลับมาเมืองไทย และไปหาหมอตравจหูอักเสบที่โรงพยาบาลเอกชนในกรุงเทพฯ หมอบอกว่า แก้วหูของข้าพเจ้าอักเสบทะลุ จะต้องผ่าตัด ข้าพเจ้าถามคำปรึกษาพยาบาลประมาณเท่าไร หมอบอกว่า ๒ หมื่นบาท แต่ลดให้ ข้าพเจ้าก็บอกหมอบอกว่า ขอกลับไปคิดดูก่อน ยังไม่ผ่าตัดตอนนี้ และเดินทางต่อไปยังวัดอัมพวัน ไปกราบนมัสการหลวงพ่อบุญรอด ตอนนั้นหลวงพ่อบุญรอดเทศน์ว่ามีคนเป็นหูน้ำหนวกรักษาไม่หาย พอ

สวดพาทุงแล้วหายจากโรคหุ้่น้ำหนักอ้วนก็เสบ ให้สวดพาทุงมาก ๆ ข้าพเจ้ารู้ทันที่ว่า หลวงพ่อเทศน์บอก เวลาคนมีปัญหามาท่านจะเทศน์รวม ที่ข้าพเจ้าเคยสวดวันละครั้ง ก็เริ่มสวดทั้งเช้าทั้งเย็นและหลาย ๆ รอบ สติคิดออก นึกได้ว่าตอนเป็นเด็กที่บ้านมีมด แดงไฟอยู่ใต้ถุนบ้าน เวลาเดินผ่านมดแดงจะกัดขาแสบร้อน ในตอนนั้นข้าพเจ้าได้ต้มน้ำร้อนเดือด ๆ ไปเทลงหลุมมดแดงไปตายเรียบ ข้าพเจ้าเชื่อว่ากรรมกำลังตามสนอง การกระทำของข้าพเจ้า และไม่มีข้อสงสัยใด ๆ เป็นความจริงเรื่องกฎแห่งกรรม

หลังจากที่ข้าพเจ้าได้สวดพาทุง ๑ อาทิตย์ น้ำหนักก็หยุดไหล และแห้งหาย โดยไม่ต้องผ่าตัด อานุกาพการสวดพาทุงฯ แท้ ๆ ที่ช่วย และในเวลา ๒ สัปดาห์ต่อมา ข้าพเจ้าก็เกิดปวดท้องข้างซ้าย ไปหาหมอที่โรงพยาบาลพระมงกุฎ เอ็กซเรย์ดูก็เห็นก้อนเนื้อ หมอบอกว่าเป็นเนื้องอกในมดลูก ต้องผ่าตัดออก แต่ข้าพเจ้าบอกหมอว่าไม่ผ่าตัดอนนี้ จะกลับไปรักษาที่เบอร์ลิน เพราะข้าพเจ้ามีใบประกันสุขภาพ

ก่อนกลับเบอร์ลินข้าพเจ้าไปที่วัดอัมพวัน ได้ไปปฏิบัติกรรมฐานอีก ๗ วัน และอธิษฐานขอบารมีหลวงปู่เมตตาช่วยให้อยาได้ผ่าตัดเลย เพราะข้าพเจ้ามีโรคประจำตัวคือโรคหัวใจ และให้สัจจะว่าจะเดินจงกรม ๑ ชั่วโมงครึ่ง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ช่วงอยู่ที่วัด ๗ วัน เพราะที่ผ่านมาได้เดินจงกรม ๓๐ นาที นั่งสมาธิ ๓๐ นาที และปฏิบัติได้ ๓ วันตามกำหนด เวลาารู้สึกปวดท้องข้างซ้ายที่รู้สึกเวทนาตัวเอง เป็นอะไรที่ทรมานมาก ๆ ข้าพเจ้าฟังกับร้องไห้ด้วย พอวันที่ ๔ ก่อนเข้าปฏิบัติรอบบ่าย นั่งอธิษฐานจิตที่หน้ารูปปั้นหลวงปู่ บอกว่าลูกขอขมาอธิษฐานกรรมที่ลูกให้สัจจะแล้วทำไม่ได้ ขอเปลี่ยนเดินจงกรมเวลา ๑ ชั่วโมง นั่งสมาธิ ๑ ชั่วโมง พอเริ่มเดินจงกรมก็เกิดมีพลังเดินจงกรมได้ ๑ ชั่วโมงครึ่ง เวลานั้นสมาธิก็ยังปวดที่ท้องน้อยข้างซ้ายเหมือนเดิม ยิ่งเจ็บทรมานมาก ประจวบกับเกิดอาการระคายคอ ไออยู่ตลอดเวลา

ข้าพเจ้าเกรงใจคนที่กำลังปฏิบัติธรรม แต่ละท่านเงียบสงบ มีแต่ข้าพเจ้าคนเดียวเกิดอาการระคายคอ ไอเสียงดังมาก เกือบจะทนไม่ได้ จะลุกขึ้นเดินต่อ สถิก็นึกถึงคำพูด หลวงพ่อขึ้นมาว่า ปฏิบัติกรรมฐานไม่มีใครเคยตาย หลวงพ่อสอนมา ๔๕ ปีแล้ว ถ้าตายท่านจะจัดการศพให้พร้อมทั้งบังสุกุลพร้อม การทำความดีต้องฝืนใจ มีสัจจะอดทนตายเป็นตาย ข้าพเจ้าคิดว่าตายอยู่กับหลวงพ่อนี้แหละ เพราะออกไปข้างนอกก็ตาย และกำหนดปวดหนอ ตายแล้วหนอ พอปวดมาก ๆ เข้าก็นึกถึงนาฬิกา เมื่อไหร่จะดังบอกเวลา ปวดหนัก ๆ เข้าก็เรียก หลวงพ่อช่วยลูกด้วย ปรากฏว่าตอนที่นั่งสมาธิเหมือนมีคนยืนอยู่ข้างหลัง มาช่วยเป่าไม่ให้เจ็บปวดมาก ตอนที่ข้าพเจ้าไอมีความรู้สึกว่ามีก้อนลอยหลุดขึ้นมาจากท้องผ่านลำคอออกมาทางปาก สถิรู้ทันทีว่าหลวงพ่อดีเมตตามาช่วย นี่แหละคือกรรมที่เราเคยสั่งคนรับจ้างฆ่าควายดำที่มีท้องอ่อน ทำเรารู้ว่ามันโหดร้ายทารุณแค่ไหน ทุกชีวิตรักตัวกลัวตาย เหมือนกับข้าพเจ้าตอนนี้รักชีวิตของตัวเองมากขึ้นทุกที พอนั่งสมาธิครบ ๑ ชั่วโมงครึ่ง ข้าพเจ้าก็ดีเมตตาให้กับสรรพสัตว์ทั้งหลายที่ข้าพเจ้าได้ฆ่า อย่าได้มีเวรผูกอาฆาตข้าพเจ้ากับครอบครัวเลย

จากนั้นข้าพเจ้าก็กลับมาเบอร์ลินไปให้หมอที่โรงพยาบาลตรวจ หมอก็บอกว่าเป็นเนื้องอก เพราะว่าฉายเอ็กซเรย์ดูเห็นเป็นก้อนเนื้อลูกกลม ๆ เหมือนกับมีชีวิต วิ่งไปวิ่งมา เกาะตามผนังมดลูก จะต้องผ่าตัดออก แต่ข้าพเจ้าไม่มีลูก หมอที่เยอรมนีไม่ให้รีบร้อนผ่าตัดตอนนั้น ให้ดูอาการอีก ๑ เดือน พร้อมกับให้ข้าพเจ้าทดลองกินยาเม็ดรักษาดู ข้าพเจ้าก็อธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อ ขอให้ยาที่กินถูกกับโรคที่ป่วยอยู่ ไม่นานข้าพเจ้าก็ดีขึ้น เพราะกินยารักษาถูกกับโรคที่เป็นอยู่ และไม่ต้องผ่าตัด ก้อนเนื้อที่มดลูกก็ยุบลง ไม่มีอาการเจ็บที่ท้องอีกเลย

พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้าพเจ้ามาเมืองไทยโดยพาแฟนมาด้วย และมาอยู่ที่เมืองไทย ๓ อาทิตย์ แฟนเกิดปัญหาเกี่ยวกับข้าพเจ้า ทั้ง ๆ ที่ข้าพเจ้าระวังการสื่อสารกันเป็นอย่างมาก เพราะในบางครั้งก็ฟังถูกเป็นผิด แฟนบินกลับเยอรมนีก่อน และหลังจากแฟนกลับไป ได้ ๑ อาทิตย์ หลานสาวก็โทรศัพท์มาบอกให้ข้าพเจ้ารู้ว่าแฟนของข้าพเจ้าโทรศัพท์พูดคุยกับหลานสาวของข้าพเจ้าว่าจะเลิกกันเด็ดขาด แต่ข้าพเจ้ายังอยู่เมืองไทยต่อ คิดว่าอะไรมันจะเกิดก็ขอให้มันเกิด โดยข้าพเจ้าได้ยึดมั่นคำสอนของหลวงพ่อก่อนที่ท่านได้เทศน์ไว้ว่า “ขาดน้ำเราต้องสิ้นชีวิตเพราะแล้งน้ำ แต่ขาดสามีเราไม่ตาย คนเราเกิดมาไม่จากกันตอนมีชีวิต ก็ต้องจากกันตอนตาย” ต้องขอขอบคุณความลำบาก ถ้าไม่มีความลำบากก็ไม่เห็นธรรม

ข้าพเจ้าไปวัดอัมพวันปฏิบัติกรรมฐานอีก ๗ วัน พอวันจะเดินทางกลับก็ไปลาหลวงพ่อกับ หลวงพ่อบอกว่าลูกจะกลับเยอรมนีแล้ว ขอบารมีหลวงพ่อบอกช่วยแม่เมตตาช่วยลูกด้วย หลวงพ่อก็ก็นำรับรู้ความทุกข์ของข้าพเจ้า เพราะว่าหลวงพ่อกับไม่มีเสียงและอาหาร ข้าพเจ้ากลับมาเบอร์ลินก็ไปพักอยู่กับหลานสาว และโทรศัพท์พูดคุยกับแฟน เข้าปฏิบัติอย่างเดียวว่า แยกทางกัน ไม่มีวันที่จะคืนดีกันอีกแล้ว แฟนถามข้าพเจ้าว่า ทำไมคุณได้เข้ามาอยู่ในชีวิตของผม ข้าพเจ้าก็ตอบเป็นภาษาเยอรมันว่า “Das Karma” คือ “กรรม” แฟนของข้าพเจ้าเงียบไม่ได้ตอบ และหลังจากนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เจอแฟนอีกเป็นเดือน ช่วงที่พักอยู่บ้านกับหลานสาว ข้าพเจ้าก็สวดมนต์ปฏิบัติกรรมฐานอยู่ทุกวัน วันอาทิตย์ก็ไปทำบุญที่วัด และอธิษฐานจิตถึงหลวงพ่อบอกช่วยลูกด้วย อยู่ ๆ แฟนของข้าพเจ้าก็ติดต่อมา บอกว่าจะช่วยหาบ้านให้อยู่ เป็นบ้านที่เขาเช่าไว้ให้เพื่อนมาหาเวลาทำงานพิเศษ และก็มารับข้าพเจ้าไปบ้านพักที่จะให้ข้าพเจ้าไปอยู่ และแฟนของข้าพเจ้าก็อยู่เป็นเพื่อนด้วย เพราะเป็นครั้งแรกที่ได้ย้าย

เข้ามาอยู่บ้านใหม่ คืนแรกข้าพเจ้าฝันเห็นหลวงพ่อจรัญ แต่ยังไม่ทันที่จะยกมือไหว้ หลวงพ่อก็ตกใจตื่น ข้าพเจ้าเชื่อและศรัทธาหลวงพ่อบ้าง ๆ ขนาดอยู่ไกลถึงต่างประเทศ ข้าพเจ้าขอพึ่งบารมีความเมตตากรุณาของหลวงพ่อดีให้ช่วยอีกครั้ง ขอบุญบันดาลจิตใจให้แฟนของข้าพเจ้ารัก เมตตาส่งสารข้าพเจ้า คิดถึงความดีที่ข้าพเจ้าไม่โกรธแฟนทุกครั้งที่มีปัญหาทะเลาะกัน มีแต่ความปรารถนาดีต่อแฟน

หลวงพ่อบานทำงานหนักมากแทบจะไม่มีเวลาพักผ่อน เพื่อช่วยเหลือให้ทุกคนพ้นจากกองทุกข์ที่แบกปัญหาไปให้หลวงพ่อบานชี้แนะทั้ง ๆ ที่เป็นกรรมกรกระทำของข้าพเจ้าเอง โดยที่หลวงพ่อบานไม่รู้เรื่องด้วยเลย แต่ท่านก็เมตตาส่งสารชีวิตของข้าพเจ้า ให้ผ่านพ้นจากอุปสรรคปัญหาเหล่านั้นมาโดยแคล้วคลาดอย่างน่าอัศจรรย์จริง ๆ

พ.ศ. ๒๕๔๗ ก่อนที่ข้าพเจ้าจะมาเมืองไทยก็เจอกับอุปสรรคอีกครั้งหนึ่ง อยู่ดี ๆ ก็เกิดไม่สบายเป็นไข้หวัดใหญ่ขึ้นมา เป็นอยู่ ๒ สัปดาห์ข้าพเจ้าก็หาย แฟนของข้าพเจ้าก็เป็นต่อ กินอะไรก็อาเจียน ถ่ายท้อง กลางคืนก็นอนละเมอ ตัวร้อนจัด ไข้ขึ้นสูง หมอฉีดยาให้และบอกว่าเป็นเพราะเชื้อราซึ่งติดอยู่ในอาหารที่รับประทาน พอหมอกลับไป แฟนก็มีอาการหนัก บอกให้ไปโรงพยาบาลก็ไม่ไป ต้องนอนชมทมรมานเป็นเวลา ๒ สัปดาห์ จากคนอ้วนก็ผอมลง สามวันดีสี่วันไข้

อีก ๓ สัปดาห์ ข้าพเจ้าจะต้องกลับเมืองไทย แต่ถ้าแฟนไม่หายป่วยข้าพเจ้าก็ไม่สามารถมาเมืองไทยได้ ตัวเครื่องบินก็ซื้อเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าได้แต่นั่งสวดมนต์สติคิดขึ้นมาได้ว่าให้หลวงพ่อดีดีกว่า ข้าพเจ้าจึงโทรศัพท์จากเยอรมนีถึงท่านพระครูเนศ ซึ่งท่านได้ช่วยเขียนชื่อของแฟนข้าพเจ้าจัดส่งให้หลวงพ่อบานช่วยแผ่เมตตาให้หายจากการเจ็บไข้ในครั้งนี้ พอตกตอเนนแฟนท่านข้าพเจ้าได้ ตกตึกข้าพเจ้ามี

ความรู้สึกว่าเหมือนมีอะไรลอยเบาอยู่ในห้องที่แฟนกับข้าพเจ้านอนอยู่ ข้าพเจ้ารู้ทันทีว่าหลวงพ่อดีเมตตามาช่วยแฟน ตอนเช้าข้าพเจ้าตื่นก่อน แฟนตื่นเอาเที่ยงวัน ลูกขึ้นเดินเหินเหมือนคนไม่เป็นอะไร กินอาหารได้เยอะ ดีมากแพเป็นปกติและหาย มีกำลังเหมือนเดิม หน้าตาจากที่ซีดก็สดใส หายจากที่ป่วยอยู่นานถึง ๓ สัปดาห์ เพราะว่ามีหลวงพ่อดีเมตมาช่วยแท้ ๆ ข้าพเจ้าจึงได้เดินทางมาเมืองไทยอย่างที่มีหวังไว้

ข้าพเจ้ามาอยู่เบอร์ลินไม่เคยลืมบูชากราบไหว้ระลึกถึงพระคุณของสมเด็จพระปิยมหาราชเจ้าฯ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ สมเด็จพระนางเจ้าพระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่พระองค์ท่านเสด็จเยี่ยมเบอร์ลิน ทรงปลูกพื้นฐานมิตรไมตรีและสร้างคุณงามความดีตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน ให้ข้าพเจ้าและชาวไทยทั้งหลายอยู่อย่างปลอดภัยและแคล้วคลาดด้วยพระบารมีขององค์พระมหากษัตริย์ไทย พร้อมทั้งคณะพระธรรมทูตไทยที่อยู่เบอร์ลิน ประเทศเยอรมนี และขอกราบนมัสการแทบเท้าขอพระคุณ (เจ้าอาวาส) ท่านพระมหาพะยอม สุทสุสนโน กับท่านพระมหาบุญมา บุญญานนุโท หากวันที่มีปัญหานั้น ไม่ได้ความเมตตาปราณีจากท่านทั้งสองรูป ข้าพเจ้าคงจะไม่มีวันชนะอุปสรรคผ่านความลำบากได้ ปัจจุบันนี้ข้าพเจ้าอยู่กับแฟน ๘ ปี หากไม่ได้บารมีของหลวงพ่อดีเมตมาช่วย กับการปฏิบัติกรรมฐานแล้ว ชีวิตคู่ของข้าพเจ้าคงจะต้องเลิกราไปตั้งแต่อยู่ด้วยกันปีแรกแล้ว

เมื่อวันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๔๘ ข้าพเจ้าจะมาที่ประเทศไทยเพื่อมาปฏิบัติธรรม เวลาอยู่ที่เบอร์ลินข้าพเจ้าปฏิบัติกรรมฐานอยู่บ้านเป็นประจำ พอสวดมนต์เสร็จข้าพเจ้าก็เดินจงกรม พอเดินได้สักพักสติก็คิดถึงว่าทุก ๆ ปีที่มากกราบนมัสการหลวงพ่อดีเมตมา ข้าพเจ้าได้ขออนุญาตหลวงพ่อดีเมตมาหนังสือสวดมนต์ที่ญาติโยมพิมพ์มาถวายไว้

แจกที่ภูมิภาคกลับมาแจกให้คนที่รู้จักและไม่รู้จักที่เบอร์ลินให้ได้ไว้สวดมนต์ ข้าพเจ้าคิดว่า จะต้องพิมพ์หนังสือไปถวายหลวงพ่อก็คืนบ้าง และได้อ่านประวัติของคุณเสรี พิมพ์หนังสือแจกช่วยหลวงพ่อเพื่อสร้างบารมี และได้ความรู้ตรงนี้ด้วย ข้าพเจ้าก็อธิษฐาน จิตว่าหลวงพ่อ ลูกจะพิมพ์หนังสือ ลูกมีทุนอยู่ ๕๐ ยูโร ลูกขอพรบารมีหลวงพ่อช่วย ลูกพิมพ์ถวายสัก ๒,๐๐๐ เล่ม และข้าพเจ้าจะสวดมนต์ทุก ๆ วัน และแผ่เมตตาถึง เพื่อน ๆ ญาติธรรมที่เคยร่วมสร้างบารมีให้มาช่วย เพราะทุก ๆ ท่านรู้จักหลวงพ่อและ สวดพาหุง อิติปิโส ปรากฏว่า ข้าพเจ้าจัดพิมพ์หนังสือได้ ๑๑,๕๕๕ เล่ม จากที่คิดไว้ แค่ ๒,๐๐๐ เล่ม ได้เพิ่มมาเป็น ๑๐ เท่าตัว ด้วยความศรัทธาอยากทำความดี หลวง พ่อเปิดทางให้ข้าพเจ้าเจอแต่กัลยาณมิตรที่มีเมตตา เอาปัจจัยมาร่วมทำหนังสือ พร้อมถวายปัจจัยหลวงพ่อด้วย

ข้าพเจ้าขอกราบของพระคุณ คุณทิพา สรกุล เจ้าหน้าที่สำนักพระราชวังสวน จิตรลดา ที่ได้ตามเสด็จสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ และเมื่อวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๓๘ ได้เจอกับคุณทิพา สรกุล โดยบังเอิญ ซึ่งได้นำข้าพเจ้ากับน้องสาว เข้าไปกราบไหว้เคารพศพสมเด็จพระที่นั่งดุสิตมหาปราสาท คุณทิพาเป็นคน ต้อนรับที่มีน้ำใจ ทั้งที่ไม่เคยรู้จักหรือเจอกันมาก่อน เหมือนบุญจัดสรรให้ข้าพเจ้าไม่ ต้องรอคิวยาว

ก่อนกลับคุณทิพาพูดบอกข้าพเจ้าว่า “หนูอยู่ต่างประเทศช่วยบอกคนไทยให้ ไหว้พระสวดมนต์ด้วยนะ เพราะว่าพ่อหลวงของเรา (พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว) ท่านจะปฏิบัติธรรมสวดมนต์อยู่ทุกวัน เราต้องเอาแบบอย่างท่านด้วย” คุณทิพากล่าว และทุกวันนี้ถ้าข้าพเจ้าเจอคนไทยที่มีปัญหาและพอพูดบอกเขาได้ ข้าพเจ้าจะแนะนำ ให้สวดมนต์ อิติปิโส พาหุง ของหลวงพ่อ

หลวงพ่อบอกว่า เราต้องเอาความลำบากสอนตัวเราเองให้ได้ก่อนแล้วค่อยบอกกล่าวกับคนอื่น เท่าที่เราจะแนะนำได้ และขอขอบพระคุณแม่ชีอาจารย์พันธ์ทิพย์ แม่ชีสมคิด คุณแม่ยุพิน และเจ้าหน้าที่ทุกฝ่าย ที่ให้ความรู้ความสะดวก ความเมตตา ทุก ๆ ครั้งที่มาปฏิบัติกรรมฐานในประเทศไทย

ในวาระครบ ๗๗ ปีของพระเดชพระคุณหลวงปู่ หลวงขอมารมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คุณพระศรีรัตนตรัย และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ในสากลโลก โปรดคุ้มครองปกป้องรักษาหลวงปู่ให้มีอายุยืนนาน เพื่ออยู่สืบทอดพระศาสนา อยู่เป็นร่วมโพธิ์ร่มไทรให้แก่ลูกศิษย์ และสิ่งไหนที่ลูกผิดพลาดไป จะทางกายวาจาใจก็ตาม เจตนาหรือไม่เจตนาก็ตาม ขอให้โหสิกรรมแก่ลูกด้วย ถ้าบุญกุศลที่ลูกทำยังมีอยู่ที่ขอให้ลูกมีโอกาสได้เจริญก้าวหน้าในธรรมยิ่ง ๆ ขึ้นไปด้วย...